

ХУТОРЯНКА

Початок на с. 1

– Поїздки за кордон, – розповідає жінка, – мене ще раз переконали – всюди має бути верховенство закону і порядку, повага до традицій і патріотизм, не шароварно-показний, коли хтось б'є себе у груди і кричить на увесь світ: «Я – патріот!», але для своєї країни палець об палець не вдає.

Гадаю, пора вже назвати ім'я нашої героїні. Це – Ніна Дмитрівна Осьмірко, в дівочтві Кушнір. Її ще й зараз на хуторі Соловійова гора називають «Кушніриха», як і її сестру Валентину, з якою вони періодично мешкають у цій місцині. Ніна часто відвідує свою рідну городецьку школу, у якій навчалась і навіть трохи працювала. Саме звідси вона пішла на прохання директора вчитися на вчителя англійської мови, хоч хотіла стати журналістом. Але директор сказав, що нині дуже важливо навчитися іноземної мови, аби нести ці знання поліщукам. Вона, як правильна дівчина, пішла освоювати цю науку успішно і цілеспрямовано.

У лютому цього року Ніна Дмитрівна на свій 60-літній ювілей провела у рідній школі творчий вечір. Їй було що представити землякам, адже зробила чимало перекладів, зокрема й тих визначних письменників, які свого часу жили у цих краях, а також дослідження місцевої історії, й про тих людей, які віддали своє життя за хутір. У середині IX – на початку XX століття Городець називали «Літературною столицею Полісся» і не просто так.

Адже тут народились і мешкали відомі всьому світу письменник, театральний діяч Авенір Коломиєць, письменник, художник Юзеф Ігнатій Крашевський, етнограф, академік Микола Білешівський, барон Федір фон Штенгель, священники Артем Селепина, Леонід Гордасевич, його дочка Галина та багато інших. Недаремно й нині Городець на свій «Городецький автограф» збирає багато талановитих людей і тут вже побувало більше 10 лауреатів державної премії. Їхні імена навіки закарбовані у місцевому музеї. Далеко не кожна школа може пишатися такими іменами і таким музеєм. Там зберігаються експонати, подаровані Ніною Дмитрівною.

А тепер, власне, про сам хутір. На жаль, немає навіть вивіски про напрямок до Соловійової гори. Та коли ви будете їхати з Городця у сторону Антонівки, праворуч в'ється польова дорога. Якихось три кілометри і ви на хуторі. Нині тут укорінились 13 хат, удесятьох – мешкають люди. На щастя, сюди проведена електроенергія. Свого часу навіть вуличне освітлення було. На електроопорах ще висять поодинокі ліхтарі. Це нічне світло відлякувало вовків, лисиць та диких свиней. Нині звірі тут часті «гості». Особливо лисиці, якічують, де кури ночують.

– Живемо у 30-кілометровій зоні Рівненської атомної електростанції. Хтось з цього державного об'єкта наживає чималі кошти, а хтось – знаходиться у зоні ризику. Та коли я звернулася до «Рівнеенерго», аби нам протягнули 500 метрів проводу і увімкнули 5 лампочок у нічну пору, то мені сказали, що треба заплати-

Ніна та Валентина Кушнірихи із своєю сусідкою Ганною Журбою дружать і допомагають одні одним уже кілька десятиліть.

ти 180 тисяч гривень за технічну документацію. Хуторяни не розуміють, для чого документація, коли свого часу тут вже світили ліхтарі. Я звернулася письмово від імені хуторян до обласного депутата, до народного депутата, можливо, вони вплинуть на ситуацію, – відстоює позицію Ніна Осьмірко.

– А чи не страшно отак жити на хуторі? – запитую обох сестер.

– Не страшно, – впевнено каже Валентина Дмитрівна Колоєзд. Жінка працювала на атомній дезактиваторниці. – Нас Бог береже. Це наша вітцівщина. Тут жили наші батьки, які пережили лихоліття війни, німецьку окупацією з їхньою українською обслугою, а нині чор-

них археологів, яких доводиться звідси виганяти.

Пані Ніна згадала, як у малолітстві зустрілася з вовчицею. До хутора їй залишилось бігти метрів 300. І тоді справді її життя Ангел Хранитель зберіг.

Валентину Дмитрівну ми застали за роботою на городі. Вона викопувала хрін, якого розвелось стільки, що можна на йому й бізнес робити. Поряд паслись коза Машка і козлик Малиш. Але це не Кушнірів живність, а сусідки – бабусі Ганни Терентіївни Журби. Жінка нині живе сама. Колись в її хаті було гамірно, адже разом із чоловіком виростили трьох синів. Нині двоє живуть у Вараші, а один – у Криму.

Ті, що поряд – навідуються. Але жінка ще сама собі раду дає, тримає кіз і курей, пече смачнющий хліб, який нагадує паску.

Погомонівши із жінками на городі, разом із Ніною Дмитрівною ескурсуємо по їхніх володіннях. На ходу викидаємо в рот виноград, милуємося квітковим різнобарв'ям. Весною тут тягнуться до сонця своїми голівками тюльпани, паморочливо пахне бузок. А нині палахкотять георгіни, майори, айстри. А он там поховались зеленобокі кавуни, сором'язливо червоніє гострий перець. У цю вересневу пору у Кушнірих ще родять помідори та огірки.

– А оце кавбузи, – демонструє господиня щось схоже на кавуни.

Зізнаюсь:

– Ніколи не бачив.

– Це гібрид кавуна і гарбуза, тому й кавбуз. Має смак кабачка. Дуже добре для тушиння.

Треба було б ще цілу сторінку газетного тексту, аби розповісти, скільки тут росте всіякого дива. Благо землі вистачає. Та настає обідня пора і нас з водієм Миколою частують незвичною, схожою на банани, картоплею, котлетами з печі, а ще узваром. Господині уже насушили яблук та груш величезний мішок. Цей крам дасть можливість трохи підзаробити. Хатинка у Кушнірів ошатна, затишна по-селянськи і зручна по-міському. На стінах висять старі фотографії. Один знімск прадіда Максима Кирдея, місцевого революціонера, який не давав спокою панові Пурбе, а ще невеличкі картини місцевих художників Галини Мазаної та Сергія Бозюка. Художні фото самої пані Ніни. І ось настає та пора, заради якої Ніна Дмитрівна запросила нас відвідати хутір. Ми йдемо до колишньої фортеці.